

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 63 stemte for, 98 imod; 5
stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2
vedtoges med 99 stemmer mod 60; 5 stemte
hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 70 stemte for, 98 imod.

§ 1 med den foretagne ændring
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 og § 2, således æn-
dret,
vedtoges uden afstemning.

§ 3
forkastedes, idet 70 stemte for, 99 imod.

Ændringsforslag nr. 5 om, at § 3 udgår,
var dermed vedtaget.

Ændringsforslag nr. 6 om indsættelse af en
ny paragraf
forkastedes, idet 70 stemte for, 99 imod.

§ 4
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Der er ikke ytret ønske om udvalgsbe-
handling.

Jeg foreslår derfor, at lovforslaget går di-
rekte til tredje behandling uden fornyet ud-
valgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse
mod dette forslag, betragter jeg det som ved-
taget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af:

*Forslag til lov om ændring af pensionsbe-
skatningsloven. (Om Lønmodtagernes Dyrtids-
fond og forhøjelse af afgiftssatserne).*

(Lovforslag nr. L 66. Fremsat 4/12 79.
Første behandling 7/12 79. Betænkning
17/12 79).

Der var stillet 16 ændringsforslag i be-
tænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet
ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforsla-
gene og spørgsmålet om lovforslagets over-
gang til tredje behandling sættes til forhand-
ling under ét.

Forhandling

Glistrup (FP):

Hvis nogen af folketingets medlemmer,
som ikke er med i skatte- og afgiftsudvalget,
skulle have givet sig til at læse de 16 æn-
dringsforslag, som vi om lidt skal stemme
om, tør jeg vædde meget på, at ikke en en-
este af de pågældende har forstået et pluk af
det, som de nu skal stemme ja eller nej til.
Det er simpelt hen formuleret på en sådan
måde, at de fleste vil sige: dette må være et
område, hvor ingen hvid mand har sat sin
fod på noget som helst tidligere tidspunkt, og
det er vist i og for sig også rigtigt nok. Jeg
vil ikke engang påstå, at vi, der har siddet i
skatte- og afgiftsudvalget og behandlet dette
forslag, er kommet ind i junglen på en sådan
måde, at vi kan prale af, at vi har sat vore
fødder inden for feltet.

Stort set har skatte- og afgiftsudvalgets
behandling af dette forslag koncentreret sig
om én eneste ting, nemlig den procentsats på
25, der står i den pågældende lov, kontra de
40 pct., som man nu ønsker fra regeringens
side. Det er i hvert tilfælde det, der finder
udtryk i 13 af de 16 ændringsforslag, som vi
skal stemme om, og da er det jo sådan, at
folketinget ganske og aldeles trygt i dette til-
fælde som i alle andre tilfælde kan få en sti-
finder til at hjælpe sig gennem junglen på
den måde, at de ændringsforslag – og det
drejer sig om 8 ud af de 16 og 5 ud af de 13,
jeg nævnte – som fremskridtspartiet har stil-
let og formuleret, kan man trygt stemme for.

[Glistrup]

Men i det foreliggende tilfælde er der yderligere det, at der er 8, altså halvdelen af ændringsforslagene, som ministeren står som forfatter af, og det gælder faktisk om disse 8 – og det er i og for sig det, der er det bemærkelsesværdige – at dem kan man også stemme for. Det er selvfølgelig lykkeligt, at vi kan gratulere vores nye skatte- og afgiftsminister med, at han har kunnet formulere nogle forslag, som kan vinde tilslutning.

Jeg ved godt, at hvis man skal være meget afstemningspedantisk, er der hist og her et par forslag, om hvilke man må sige, at dem skal vi nok ikke stemme for, fordi der kommer nogle endnu bedre forslag senere i afstemningen, men det er ærlig talt noget, som der vist ikke er nogen grund til at gå alt for højt op i. Derfor kan jeg trygt anbefale, at man stemmer ja til alle 16, og skulle vi så få dem alle 16 vedtaget, kan vi altså vælge mellem marcipan og chokolade ved tredje behandling, når vi skal finde ud af, hvilke af dem der så ikke helt stemmer med hinanden, og som vi derfor skal tage ud ved tredjebehandling. Derfor må det rigtige være at stemme for alle 16 ændringsforslag.

Dermed være ikke sagt på nogen som helst måde, at det er en god grundidé, der ligger bag ved dette forslag, det kommer vi selvfølgelig tilbage til ved tredje behandling. Men det skal da også siges ved denne lejlighed, at 40 pct.s beskatningen er aldeles urimelig. Det blev der sagt mange ord om ved førstebehandlingen, og i mellemtiden har vi fået en beregning fra skatteministeren, der viser, at hvis man skulle have ajourført 1971-vedtagelsen, skulle de 25 pct. ikke stige til 40, men til 30,1 pct. eller afrundet til 30 pct. Der er altså tale om en ren og skær forøget skatteplyndring for så vidt angår de 2/3 af skærpelsen, og den ene tredjedel, som man kan pynte med ajourføringsskiltet, er i og for sig heller ikke så pæn og sød, fordi den er jo bare udtryk for, at vi har forhøjet skatterne for meget i årene siden 1971. Derfor er det nok rigtigere at sætte det almindelige skattetryk ned end at sætte denne skatteprocent op til de 30,1 pct. Men de 40 pct. holder altså ikke.

Ud over det, som vi har drøftet i udvalget, er der imidlertid sket det, at samme dag som vi afgav betænkning, kom der et brev fra Danmarks Sparekasseforening, der har foretaget en beregning, som viser, at de 40 pct. i

virkeligheden svarer til 67 eller 68 pct., og det synes jeg jo nok det var rart at få ministerens kommentarer til. Da dette jo er vældig indviklet, det skal jeg meget gerne medgive ministeren, vil jeg tro, at den rigtige fremgangsmåde må være, at vi sender forslaget tilbage til skatte- og afgiftsudvalget, så ministeren dér får lejlighed til at kommentere skrivelsen fra Danmarks Sparekasseforening, formentlig i et samråd, muligvis også i et skriftligt svar, således at vi kan få det afgjort mellem anden og tredje behandling. For ved tredjebehandlingen er jo det helt afgørende: skal folketetinget godtage de 40 pct. eller ej? Og hvis de 40 pct. reelt betyder 67 pct., turde det være et ekstra argument for at stemme imod forslaget.

Jeg nævnte, at de 13 ud af de 16 ændringsforslag centrerer sig om det problem, om ministeren skal have lov til eller ikke have lov til at forvandle 25 pct. til 40 pct., og i hvilket tempo det skal ske i relation til overgangsreglerne. Det er faktisk det, som er det reelle indhold i de 13 ændringsforslag.

De tre andre ændringsforslag synes jeg i allerhøjeste grad også der er grund til at give et godt ord med på vejen, for jeg har selv skrevet dem, så jeg synes, de er ganske glimrende alle tre.

Det er således, at nr. 1 handler om en krusedulle, der i og for sig fuldstændig med urette er kommet ind i et koncept engang i slutningen af 1940'erne, da man begyndte at skrive lovgivning om, hvorvidt man skal gøre forskel på, om en forsikringsordning er tegnet til fordel for statsautoriserede pårørende som ægtefælle, børn eller lignende eller nogle, som kun er pårørende efter den pågældende skatteydere egen opfattelse, hvor der altså ikke er fine papirer på det. Og her synes jeg ærlig talt, vi skulle være kommet så langt, at vi kan opgive dette knæfald for dronning Victoria. Derfor vil jeg meget stærkt anbefale, at vi nu benytter lejligheden til at fjerne den krusedulle fra vores afgiftslovgivning, specielt efter at der finder beskatning sted i udbetalingsenden, sådan som det vil ske i forstærket grad efter ministerens forslag. Så lad os holde op med at besværliggøre skattelovgivningen ved, at ligningskontorerne skal være moralvogter på statens vegne, hvis der er en eller anden, der føler sig så nært knyttet til fru Abeline Olsen, at han ønsker, at hun, selv om han ikke er gift med

[Glistrup]

hende, skal have de resultater, der kommer ud af hans pensionsordning, eller hvad der nu er tale om, når han er afgået ved døden og derfor ikke selv kan oppebære sin pension på det tidspunkt, hvor den forfalder til udbetaling.

Ændringsforslag nr. 3 er simpelt hen blot udtryk for, at vi fra fremskridtspartiets side siger: på dette meget ømfindtlige politiske område må det, overensstemmende med grundlovens § 46, være folketinget, der skattelovgiver, og ikke ministeren ved, at han skal kunne give særregler. Det vedrører specielt Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Regler i den henseende må afgøres i folketinget og ikke administrativt.

Og når vi så endelig går frem til ændringsforslag nr. 10, er der også tale om en forenkling. Af en eller anden typisk småpolitisk årsag fandt man på tilbage i 1950'erne, at disse forsikringsafgifter, som jo i det store, samlede økonomiske mellemværende spiller en meget lille rolle, skulle deles, sådan at en mindre brøkdelt tilfaldt kommunerne. Det er ærlig talt det rene og skære pjat at fortsætte med denne opdeling mellem de offentlige kasser. Det drejer sig i øjeblikket om mindre end 100 mill. kr. Ministeren forventer, at det i løbet af nogle år kommer op på et større tal, og det gør det måske også, men når det skal fordeles ud over 277 kommuner, er det noget, som kommunerne ikke kan regne med ved deres budgetlægning, fordi de ikke kender noget til, hvor store disse forsikringskatter er, og kommunerne får jo i øjeblikket først og fremmest deres indkomst reguleret over finanslovens § 13 ved bloktilskud fra indenrigsministeriet. Lad os da få fjernet denne lille snørkel på skattelovgivningen ved at sige: de penge, der kommer ind – stort, som ministeren vil have det, eller småt, som vi vil have det – går i statskassen rub og stub, i stedet for at vi bliver ved med at lave disse millimeterretfærdighedsdelingsordninger. Derfor bliver konklusionen, at ikke blot de 13 ændringsforslag, som centrerer sig om overgangsreglerne, men også de 3 andre ændringsforslag, nr. 1, 3 og 10, bør man stemme ja til.

Brixtofte (V):

Der er stillet ikke mindre end 16 ændringsforslag, hvoraf de 13 tager sigte på at

mildne virkningerne af regeringens forslag, Venstre kan naturligvis stemme for ethvert forslag, der mildner virkningerne af regeringens forslag på dette område. De eneste to ændringsforslag, vi stemmer imod, er ændringsforslag nr. 1 og ændringsforslag nr. 10.

Ved første behandling viste der sig et klart flertal imod at give loven tilbagevirkende kraft, og skatteministeren har nu bøjet sig for dette flertal og stillet en række ændringsforslag. Men disse ændringsforslag tager imidlertid ikke det tilbagevirkende element ud i samme omfang, som da man ændrede loven tidligere. Derfor har vi under udvalgsarbejdet bedt om at få et notat, der kunne belyse, hvorledes man tidligere ændrede ordningerne, sammenholdt med de nye overgangsregler. Vi fik lovning på, at dette notat skulle være her inden anden behandling, men vi har ikke fået det.

Også ud fra den betragtning er jeg enig med hr. Glistrup i, at vi skal henvise forslaget til fornyet udvalgsbehandling, for jeg er sikker på, at der er flere, der ville stemme for ændringsforslagene om at ændre det med den tilbagevirkende kraft, hvis det godtgøres, at de ændringsforslag, regeringen kommer med, ikke på tilstrækkelig vis tager den tilbagevirkende kraft ud af lovforslaget.

Vi har i stedet for notatet fået et bilag, nr. 55, fra Livs- og Pensionssekskabernes Forening, der belyser forskellen mellem de overgangsregler, man tidligere lavede, og de overgangsregler, der her er tale om.

Det, som regeringen foreslår, er, at det beløb, man hidtil har opsparet, inklusive forrentning, skal man betale den gamle afgift af, og den forrentning, der løber på fremtidig, skal man betale den nye afgift af. Man har tidligere sagt, at man skulle udskille den del, der har været opsparet hidtil, med renter og betale den gamle afgift af den fremtidige forrentning. Det gør en forskel, for idet man pålægger en ny og højere afgift på den fremtidige forrentning af det tidligere opsparede beløb, udhuler man værdien af den opsparring, der har fundet sted forud for lovforslagets vedtagelse. Sely om vi stemmer for regeringens ændringsforslag, er det ikke, fordi vi er tilfredse. Vi mener stadig væk, at der er tilbagevirkende kraft i lovforslaget, også efter at regeringen har fået sine ændringsforslag vedtaget.

[Brixtofte]

Alt i alt må jeg sige, at vi finder, at det, som man er ude på med dette lovforslag, er skadeligt for Danmark. Det er en skadelig lov, der vil straffe opsporingen.

Gammelgaard (KF):

Ved en bedømmelse af lovgivningsarbejdet her i tinget de sidste fjorten dage må jeg sige, at jeg er noget rystet. Om behandlingen af regeringens såkaldte pakkeløsning og specielt de forslag, som skatte- og afgiftsudvalget har behandlet, kan jeg kun bruge betegnelsen lovjaskeri. Også det foreliggende lovforslags oprindelige udseende bærer præg af uacceptabelt hastværk, og rene tekniske fejl har måttet rettes under udvalgsarbejdet, ligesom det er blevet påvist, at forskellige særdeles relevante problemstillinger overhovedet ikke var overvejet før lovforslagets fremsættelse.

Selve udvalgsarbejdet har hovedsagelig bestået i, at der er blevet stillet en lang række spørgsmål, og at ministrene har givet nogle svar herpå, som i flere tilfælde mere har taget ensidige partipolitiske hensyn end saglige hensyn. Når skatteministeren har været i samråd, har han gjort sig til mester i søforklaringer og bortforklaringer. Gennemgangen af bilagene har for det meste foregået således, at formanden har nævnt et bilagsnummer, og derefter er man ret så hurtigt gået videre. Jeg føler mig i hvert fald ikke sikker på, at alle aspekter er blevet belyst. Det er urimeligt, at en lovgivning som den foreliggende, så indgribende over for mange mennesker, som den på mange måder er, skal hastes igennem i løbet af få dage.

Hvis vi ser på de juridiske spørgsmål i forbindelse med det foreliggende lovforslag, ligger det således, at udvalget har anmodet om et responsum fra justitsministeriets lovkontor, hvori der skulle redegøres for den fremgangsmåde, der er anvendt ved tidligere ændringer af pensionsbeskatningsloven og lignende lovgivning. Endvidere blev der spurgt, hvorledes man vurderede fremgangsmåden i det nu fremsatte lovforslag i forhold til tidligere valgte fremgangsmåder. Jeg finder anledning til at citere svaret fra justitsministeriets lovafdeling af 10. december 1979:

»Om fremgangsmåden ved tidligere lovændringer henvises til vedlagte redegørelse, der er udarbejdet af skattedepartementet, og hvortil justitsministeriet kan henholde sig.

Efter det foreliggende lovforslag skal afgiftsforhøjelsen som hovedregel også omfatte ordninger, der er oprettet, og indbetalinger, der er foretaget, før lovændringen. Ministeriet for skatter og afgifter har oplyst, at den foreslåede fremgangsmåde skyldes, at regeringen på baggrund af den foreliggende økonomiske situation har fundet det rimeligt, at en stramning af afgiftsreglerne også får virkning for allerede oprettede ordninger. Justitsministeriet kan henholde sig hertil.«

Det vil sige, at justitsministeriets lovkontor ikke har givet en uvildig redegørelse til udvalget om de juridiske aspekter ved dette lovforslag. Jeg finder det særdeles anstødeligt, at dette lovkontor, der skulle være uafhængigt, blot henholder sig til en redegørelse, som det departement, der har udarbejdet lovforslaget, har fremskaffet.

Derefter har vi fra udvalgets side bedt om en ny redegørelse fra justitsministeriets lovkontor. Denne redegørelse er også meget kortfattet og henviser blot til, at lovforslaget er i overensstemmelse med grundloven, og at man ikke finder anledning til juridiske betænkeligheder af nogen art.

Det er særdeles betænkeligt, hvis vi er kommet dertil, at folketinget ikke kan få uafhængige juridiske responsa til brug for lovgivningsarbejdet, og det har været tilfældet i denne sag.

Vi fik ikke de nødvendige responsa, men har fået nogle ændringsforslag, der har fjernet de allerværste uhyrligheder. Forslaget er stadig præget af mange urimeligheder. Noget af den tilbagevirkende kraft er fjernet, men det er stadig således, at der bliver tale om en forhøjet afgift på bestående kapitalpensionsaftaler. Afgiftssatsen på 40 pct. skal gælde for den del af udbetalingerne, som hidrører fra indbetalinger efter 31. december 1979 og fra rentetilskrivninger efter denne dag, altså også for kapitalpensionsordninger, der tidligere er aftalt.

Det konservative folkeparti er af den opfattelse, at man kun kan forhøje en afgift som den her omtalte for kapitalpensioner, der aftales efter lovens ikrafttrædelsesdato. Det er det eneste anstændige, hvis man absolut vil forhøje afgiften.

Jeg henviser også til den skrivelse, vi har fået den 19. december 1979 fra Livs- og Pensionsforsikringssekskabernes Forening og statsanstalten for livsforsikring. Heri gøres

[Gammelgaard]

der klart opmærksom på, at overgangsreglerne i det foreliggende lovforslag er væsentlig strammere og hårdere for sparerne end overgangsreglerne ved tidligere ændringer af beskatningen inden for pensionsområdet. Der er i høj grad grund til at diskutere dette spørgsmål nærmere i udvalget.

Man fastlagde ved ændringen i 1970 det princip, at ikke alene den hidtil opsamlede kapital, men også den fremtidige rentetilskrivning til denne skulle tages ind i overvejelserne, således at rentetilskrivningen ikke blev hårdere beskattet end hidtil. Forventningerne om, at dette overgangsprincip, der stemmer med princippet om ikke at gribe ind i velerhvervede rettigheder, ville blive fastholdt ved senere lovændringer, må antages at have haft afgørende indflydelse på den enkelte borgers opsparingsdispositioner. Vi må derfor henstille, at man endnu en gang overvejer at mildne overgangsbestemmelserne.

Det kan også konstateres, at dette, at man vil beskatte med 40 pct., er grebet ud af luften. Hvis afgiften forholdsmæssigt skulle forholde sig til den nuværende marginalskatteprocent inden for proportionalskattegrænsen, på samme måde som 25 pct.s afgiften forholdt sig til den daværende marginalskatteprocent, skulle afgiften sættes til 30,1 pct. Jeg henviser også til skrivelsen fra Danmarks Sparekasseforening af 17. december 1979, hvor man påviser, at der bliver tale om, at 40 pct.s afgiften medfører en kapitaliseret beskatning af en eksisterende formue i pensionstilfælde på omkring 65 pct.

Det konservative folkeparti er modstander af en forhøjelse af afgiften på udbetalte kapitalpensioner. Afgiftsforhøjelsen er et angreb på den private opsparing, og den vil medføre betydelige meromkostninger for virksomheder, der ønsker at sikre deres medarbejdere en rimelig pension. Staten er også selv aftalepart i den henseende. Vi er f. eks. aftalepart over for forsvarrets stampersonel, og den nye regels gennemførelse må nødvendigvis betyde, at der optages nye forhandlinger med Centralorganisationen for Forsvarets Stampersonel vedrørende deres pensionsordning.

Må jeg sige til sidst, at mange mennesker har reageret – og med rette. Regeringen er kommet for langt ud, når den foretager anslag mod dansk retsbevidsthed, som det her finder sted. En gennemførelse af dette lovforslag vil i øvrigt direkte modvirke opnåel-

sen af målet: en forbedring af landets økonomiske situation.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I sit netop afsluttede indlæg udmalede hr. Gammelgaard de mørke depressioner, som justitsministeriets lovkontor har hensat ham i. Hvis det kan være nogen trøst for ham, så kan jeg oplyse, at vi andre har fået præcis de samme depressioner, da vi kom ind som oppositionspolitikere her i dette ting.

Men lindringen er også på dette punkt at tilslutte sig de ændringsforslag, som vi drøftede i går, til finanslovforslaget. I sit ændringsforslag nr. 1543 til finanslovens § 18 har fremskridtspartiet foreslået, at lovkontoret overflyttes fra justitsministeriet til folketinget. Der har hr. Gammelgaard løsningen på den del af sine kvaler.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Vi har naturligvis ikke kunnet tilslutte os det af hr. Glistrup stillede ændringsforslag til finanslovsforslaget på dette punkt.

Det, der er det afgørende, er, at lovkontoret under justitsministeriet kommer til at genindtage den rolle, det tidligere har spillet, som et uafhængigt juridisk kontor, der kan give folketinget de nødvendige oplysninger.

Camre (S):

Jeg vil give hr. Glistrup ret i, at vi befinder os på et særdeles vanskeligt lovgivningsområde. Om man ikke kan sige, at hvide mennesker ikke har sat deres fod der før, så kunne man i hvert fald nok sige, at det ville have været ønskeligt, om vi havde fået mulighed for at gennemføre en mere langtrækkende reform på pensionsbeskatningsområdet, så vi nærmede dette beskatningsområde til det almindelige indkomstbeskatningsområde, således at vi for de nye ordninger, som indgås, havde en beskatning, der var sammenfaldende med almindelig indkomstskat. Jeg tror, det ville være gavnligt, hvis vi i fremtiden, under mindre tidspres end det, der er nødvendigt på grund af en lille ændring som denne, får mulighed for at se på en mere omfattende reform af hele pensionsbeskatningsområdet.

[Camre]

Jeg forstod på hr. Gammelgaard, at han var rystet, og jeg må sige, at så må han være svagelig, eller også må han se at få lidt mere erfaring, for der har i hvert fald ikke været elementer i den udvalgsbehandling, som er foregået her, som har kunnet ryste medlemmer af skatte- og afgiftsudvalget, som har bare en lille bitte smule erfaring på dette område.

Jeg må sige til hr. Gammelgaard, at hvis han ikke mener, at justitsministeriets lovkontor fungerer på den måde, han ønsker det, så er det, fordi han ikke har stillet de rigtige spørgsmål. Den første forudsætning for at få et godt svar er at stille et godt spørgsmål, og hvis der er emner, som ikke er belyst, ja, så er det udelukkende, fordi hr. Gammelgaard ikke på rette tid og sted har stillet de spørgsmål, der skulle stilles.

Formanden for folketingets skatte- og afgiftsudvalg er en erfaren politiker med mange års indsigt i udvalgsarbejde. Der er ikke ét eneste punkt, som ikke har kunnet blive oplyst, sådan som udvalgets medlemmer, der har kunnet stille spørgsmål om det, har kunnet ønske det, så jeg må afvise kritikken af, at der skulle være dunkle punkter i denne lovgivning.

Men jeg undskylder meget gerne hr. Gammelgaard, som er helt ny og kun har få ugers medlemskab af tinget på indeværende tidspunkt. Det var måske et område, hvor det konservative folkeparti skulle have valgt en af sine mere garvede politikere.

Hovedspørgsmålet i denne lovgivning er jo, hvorvidt vi skulle vedtage en gennemgående forhøjelse af beskatningen af kapitalpensioner op til 40 pct. Det har været en almindelig holdning, også i den socialdemokratiske folketingsgruppe, at dette kom til at virke ganske hårdt for de mange, som havde indgået kapitalpensionsordninger i tillid til de tidligere regler, og hvor man kunne sige, at hvis også beskatningen af de indbetalinger og de renter, der var optjent indtil nu, gik op til 40 pct., så ville de stå i en situation, som de ligesom ikke kunne ændre på, fordi de ikke bagud kunne forhøje de indbetalinger, de havde foretaget. De måtte altså derfor se i øjnene, at de fik noget mindre at gøre godt med i pensionsalderen.

Det problem er fuldstændig løst med ministerens ændringsforslag. Nu er det således, at de indbetalinger og de renter osv., der er op-

tjent indtil udgangen af indeværende kalenderår, bliver beskattet, sådan som det hele tiden har været kendt af de pågældende. Men de indbetalinger og de renter, der optjenes fra og med den 1. januar 1980, vil blive beskattet med en højere procent. Det er jo ganske almindeligt. Vi kan forhøje afgiften på nye biler, som folk går hen og køber i fremtiden, vi kan forhøje afgiften på de flasker øl, folk går hen og køber i fremtiden. Vi kan ikke gøre det med tilbagevirkende kraft, men det er en ganske naturlig ting, at man forhøjer en skatteprocent, og befolkningen kan så indrette sig med den viden og kan sikre sig en pension, som nu altså er blevet dyrere end før, ligesom bilerne bliver dyrere eller øllet bliver dyrere, hvis skatterne på det stiger.

Det er kendte vilkår, og der er ikke nogen urimelig stramning, der er ikke nogen, der bliver, om jeg så må sige bondefanget til at underkaste sig vilkår, som de ikke kunne forudse. Der er oven i købet en frist nu her på 12 dage, inden disse regler træder i kraft. Jeg føler derfor, at vi har taget hensyn til lønmodtagere, der har indgået på disse ordninger tidligere, og jeg tror, at det imødekommer alle de krav, der fra forskellige deputationer og andre har været rejst over for folketingets skatte- og afgiftsudvalg.

Jeg kan anbefale de af skatteministeren foreslåede ændringsforslag og må afvise de af oppositionen stillede.

(Kort bemærkning).

Brixtofte (V):

Jeg vil stærkt anholde hr. Camres personlige debatform over for den foregående ordfører. Jeg synes ikke mindst, at hr. Camre på dette område skulle gå lidt stille med dørene, da hans bedrifter i folkeoplysningens tjeneste for nylig er blevet afsløret for åben TV-skærm.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Når jeg nu har så lidt forstand på det, så er det da godt, at det ikke er mig, der giver en journalist oplysninger til TV-Avisen.

Må jeg derefter om justitsministeriets lovkontors rolle sige, at det ligger klart for enhver, at udvalget ikke har fået de juridiske

[Gammelgaard]

oplysninger, som udvalget klart og direkte har bedt om.

Første næstformand (Enggaard):

Hr. Camre har ordet for en kort bemærkning. Jeg henstiller, at vi derefter går over til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg har aldrig under udvalgsarbejdet i de 12 år, jeg har siddet her i folketinget, været ude af stand til at få oplysninger om væsentlige ting, som kunne oplyses. Jeg må derfor gentage, at hvis et medlem føler, at der er områder, han ikke har fået oplyst, som man er gået for hurtigt hen over, så må han spørge. Papirer, sagde hr. Gammelgaard, som bare blev lagt frem, og så gik man videre. Ja men så må jeg sige, at det indeholder altså en meget stærk kritik af formanden for skatte- og afgiftsudvalget. Jeg mener ikke, det er en rimelig kritik, for hvis der er punkter, man ikke har fået oplyst, så er man sandelig frit stillet i henseende til at stille nye spørgsmål og blive ved at stille spørgsmål, indtil man synes, at tingene er tilstrækkelig belyst. Det er en almindelig arbejdsform. Man har ikke afskåret hr. Gammelgaard fra at få svar på spørgsmål, han har stillet, og der ligger ikke ubesvarede spørgsmål på nogen af disse punkter.

Så vil jeg gerne sige med hensyn til bemærkningerne fra hr. Brixtoftes side om mine oplysninger til bl. a. TV-Avisen, at jeg tror, det i denne debat er blevet meget grundigt belyst, at vi befinder os på et endog overordentlig vanskeligt område. De oplysninger, jeg har videregivet til journalister, der har ringet, inklusive journalister fra TV-Avisen, er i nøje overensstemmelse med den gældende lovgivning, men det kan være overordentlig vanskeligt at få disse oplysninger klemt ned på 30 eller 40 sekunder, uden at noget går tabt, og jeg er ikke redaktionschef ved TV-Avisen.

Første næstformand (Enggaard):

Hr. Gammelgaard har ordet for en enkelt kort bemærkning, og derefter går vi over til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Hr. Camres sidste ord taler vist for sig selv.

Der er ikke tale om nogen personlig kritik af formanden for skatte- og afgiftsudvalget, der er tale om en kritik af hele den måde, hvorpå regeringen har skullet have sin lov-pakke igennem, bl. a. igennem skatte- og afgiftsudvalget. Vi har spurgt og spurgt, men vi har ikke fået de relevante juridiske svar.

Bollmann (CD):

Ved førstebehandlingen var det punkt, der vakte centrum-demokraternes største modstand mod forslaget, det, at man havde givet loven tilbagevirkende kraft. Der var mange andre, der viste den samme modstand mod forslaget, og nu ser det jo ud til, at regeringen har lyttet til kritikken. Jeg er ganske klar over, at CD ikke alene kan tage æren for denne ændring, og vi er også ganske klar over, at der fortsat gælder andre forhold med hensyn til rentetilskrivningen til eksisterende kontrakter.

Vi har vurderet det sådan, at det var uhyre vigtigt at få den ændring, som regeringen nu er kommet med, og vi har sagt til regeringen, at vi kunne stemme for lovforslaget, hvis denne ændring kom med. Vi er altså blevet imødekømt, og så holder vi naturligvis også vort ord. I konsekvens heraf stemmer vi for regeringens ændringsforslag og imod de øvrige. Men jeg vil da gerne tilføje, at det i hvert tilfælde ikke er på grund af hr. Camres argumentationsform.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi beklager, at regeringen ikke ville ændre så meget, at vi føler, at vi kan, nå ja, stemme for lovforslaget ved tredje behandling, i al fald ikke, som det ser ud nu. Men vi er da taknemlige for, at regeringen er gået et stykke ad vejen. Vi havde ønsket, at man satte en klar og tydelig skæringsdato, den 1. januar 1980, så alle de forsikringer, der var tegnet før denne dato, ikke kom ind under ordningen, mens de, der bliver tegnet efter den dato, kommer ind under ordningen. Så skulle vi gerne have stemt for forslaget.

Men vi må da erkende, at der er en indrømmelse fra regeringens side, og det er vi taknemlige for, og derfor vil vi stemme for regeringens ændringsforslag. Jeg kan sige –

[Arne Bjerregaard]

hvis jeg nu kan huske de forskellige ændringsforslag uden at have manuskript med – at vi vil stemme imod ændringsforslag nr. 1 og ændringsforslag nr. 10, og vi vil stemme for alle de øvrige ændringsforslag. Og så vil vi selvfølgelig inden tredje behandling afvente regeringens udspil, om regeringen ikke skulle komme på bedre tanker, så man laver en klar og tydelig skæringsdato, den 1. januar 1980.

Waldorff (VS):

VS kan ikke stemme for de ændringsforslag, som går ud på at fjerne den skærpelse af beskatningen af allerede indbetalte beløb på kapitalpensionsordninger, som var indeholdt i regeringens oprindelige forslag. Det er ikke en kritik, vi kan rette imod regeringen, fordi man har lavet disse ændringsforslag, for det lå jo meget klart, at det kun var socialdemokratiet, SF og VS, som ville gennemføre lovforslaget, sådan som det var, og det var man så nødt til at rette sig efter. Vi synes i høj grad, at man kan rette kritik både imod retsforbundet og imod det radikale venstre for ikke at ville støtte det oprindelige forslag.

Det, der sker nu, er en forringelse, bl.a. af provenuet, ikke fordi de millioner kroner, det kommer til at dreje sig om, er det væsentligste i denne sammenhæng. Jeg mener, det er vigtigt, at man fastholder, at uanset at ordningerne er oprettet før den 1. januar 1980, så skal de fremtidige rentetilskrivninger beskattes med 40 pct., for det er fuldstændig klart, at det på længere sigt vil være langt den største del af pensionsordningerne, der derved bliver underkastet den skærpede beskatning. Så den del af det er sådan set udmærket.

Men jeg vil godt spørge – det har vi nemlig, så vidt jeg kan se, ikke fået at vide i skatteudvalget: hvor meget vil provenutabet være i forhold til det oprindelige lovforslag som følge af, at man ikke skærper beskatningen af allerede indbetalte beløb? Det ville jeg sådan set godt høre.

Så ville jeg også godt – det er et politisk spørgsmål – spørge regeringen, som hele vejen igennem har lagt vægt på, at man skulle fastholde provenuet for at bevare helheden og ligevægten og alt det dér i pakkelsen, hvorfor man så ikke har hentet det pro-

venutab på andre områder. Man kunne eventuelt som en mulighed standse helt for indbetalinger på nye kapitalpensionsordninger eller gribe ind over for andre pensionsordninger, eventuelt i form af en skærpet beskatning. Det vil jeg godt spørge om.

Vi stemmer imod de borgerlige ændringsforslag med en enkelt undtagelse, og det er nr. 3. Det, som fremskridtspartiets ændringsforslag går ud på, er at fjerne en bemyndigelse for skatteministeren til at fravige reglerne om afgiftspligtens indtræden i forbindelse med Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Vi har fået ét svar på, hvad denne formulering skulle bruges til, og det svar gik ud på, at det kunne man ikke sige noget om. Vi mener ikke, at vi kan stemme for en blankocheck til at gøre i princippet hvad som helst i forbindelse med de penge, som er infrosset i denne dyrtidsfond. Vi mener, at det er et rimeligt krav, at hvis der skal ske ændringer, så bliver de fremlagt i folketinget.

Tilbage er at sige, at når disse ændringsforslag er blevet vedtaget og lovforslaget er blevet noget ringere, end det var, så vil vi alligevel stemme for forslaget om kapitalpensioner, for vi mener, at der klart er tale om en forbedring, uanset at det ikke er blevet så godt, som vi havde ønsket det.

Vi mener også, at det er nødvendigt at sige, at det ikke er en specielt fortrinlig løsning, man har valgt, med en fast afgift på 40 pct. Der er tradition for en fast afgift, og den har man så forhøjet, men det betyder immervæk, at den beskatning, der sker, vil blive væsentlig hårdere for den lave indtægt end for den høje indtægt. Det er vigtigt, at man gør sig klart, at man på dette område ikke fjerner den proportionalbeskatning, der ligger i skattesystemet.

Efter vores opfattelse må dette betyde, at man går videre med indgreb imod kapitalpensionsordningerne og imod den stribe af andre pensionsordninger, der eksisterer. Jeg mener, det er vigtigt, også fordi vi ved, at det indgreb, der er sket imod kapitalpensionsordninger, og det indgreb, der skete i sommer imod rateforsikringer, sandsynligvis ikke betyder, at den samlede spekulation i pensionsordninger daler væsentligt. Det betyder en omlægning af spekulationer i forskellige pensionsordninger, og derfor er det nødvendigt at gå videre med indgrebet.

[Waldorff]

Hvis man kan komme videre med et fuldstændigt stop for kapitalpensionsordninger, så mener jeg, at man i hvert fald må diskutere at underlægge dem fuld indkomstbeskatning, sådan at også de høje indtægter bliver beskattet med den normale marginalskatteprocent på kapitalpensionsordninger.

Så vil jeg sige til allersidst, at det borgerlige klynkeri omkring indgrebet imod kapitalpensionsordninger naturligvis fortsætter uhammet, og nu kører det på justitsministeriets lovkontor og skatteudvalgets formand og alt muligt andet, man kan finde frem. Men der er én ting, som jeg ikke har hørt de borgerlige partier sige i dag, og det var det, som de sagde ved førstebehandlingen, nemlig at det var urimeligt med en skærpet beskatning af disse forskellige pensionsordninger, fordi det, der i princippet lå i dem, og det, som man ville holde fast ved, var, at i virkeligheden sparede man selv op til sin alderdom og måtte så betale skatten, når man fik pengene udbetalt, i stedet for at bruge dem på det tidspunkt, hvor man tjente dem. Det har vi ikke hørt, bl.a. fordi det klart er dokumenteret, at der ikke er tale om, hverken under den eksisterende beskatning på 25 pct. eller den fremtidige beskatning på 40 pct., at der blot sker en udskydelse til senere beskatning. Der er klart tale om, at der er en direkte kapitalforøgelsesordning i disse kapitalpensioner. Det er også fuldstændig klart, at systemet i det er, at man udnytter skattelovgivningens til at opspare en kapital, som intet har med pensionsformål at gøre, men er ren skattespekulation.

Alfred Hansen (DR):

Da jeg ikke er medlem af udvalget, skal jeg ikke kommentere den debat, der har været vedrørende proceduren og behandlingen i udvalget. Jeg føler trang til at knytte en kommentar til den korte debat, der har været vedrørende oplysningen over for det danske folk om de nuværende kapitalpensionsordningers virkning.

Jeg synes, det i allerhøjeste grad var beskæmmende at se den udsendelse og oplysning, som var lavet af fru Mette Fugl, og jeg kan forstå efter de senere oplysninger fra hr. Camre, at hr. Camre har et vist medansvar for, at den oplysning blev, som den blev. Den afslørede simpelt hen en total uviden-

hed om kapitalpensionernes virkning. Der var her ikke tale om vejledning og oplysning, som det burde have været, men en total vildledning med hensyn til disse forhold. Det er mig ufatteligt, hvis hr. Camre har et så ringe kendskab til selv de mest elementære forhold i den nuværende kapitalpensionsordning, som denne udsendelse gav indtryk af.

Så skal jeg oplyse, at retsforbundet på et meget tidligt tidspunkt med hensyn til dette lovforslag tog kraftig afstand fra, at man vedtog en ordning, som havde tilbagevirkende kraft, således at de indbetalinger, der havde fundet sted ved lovforslagets fremsættelse, skulle beskattes efter det nye forslag.

Når hr. Waldorff ikke rigtig kan forstå og nærmest bebrejder retsforbundet denne holdning, så er der ikke grund til en større diskussion med hr. Waldorff, men blot til at konstatere, at det nok skyldes en forskellig retsopfattelse hos hr. Waldorff og hos retsforbundet. Vi mener, at lovgivningen bør være af et sådant indhold og af en sådan karakter, at befolkningen kan have tillid til indgåede aftaler.

Derfor er vi meget tilfreds med, at regeringen har imødekommet det krav, det ønske, som retsforbundet meget tidligt tilkendegav, nemlig at man skelnede mellem de indbetalinger, der havde fundet sted på daværende tidspunkt, og de indbetalinger, der ville finde sted fremover, dels for nyttegninger, dels for de etablerede ordninger.

Man kunne så gå ind i en debat med venstre og konservative og fremskridtspartiet om, hvorvidt vi fremover skal have to forskellige ordninger løbende. Man kunne meget vel have vedtaget en ordning, som sagde, at de etablerede pensionsordninger skal beskattes uændret fremover, men for alle nyttegninger skal der finde en anden beskatning sted. Det finder vi særdeles uretfærdigt fra retsforbundets side.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det, at man har tegnet en sådan kapitalpension, jo ikke betyder, at forsikrede er forpligtet over for selskabet, men at selskabet er forpligtet over for forsikrede. Derfor kan en person, som for år tilbage har tegnet en sådan kapitalpension, udmærket blive frigjort fra sine forpligtelser, hvis han mener, at forholdene nu ikke er gunstige nok. Det må være sådan, at alle behandles lige. Vi finder, det er urimeligt, at man, fordi man er født på et

[Alfred Hansen]

senere tidspunkt, skal stilles ringere, f.eks. i forbindelse med kapitalpensionsordninger.

Vi er meget tilfreds med den ændring, der har fundet sted. Jeg skal blot gøre opmærksom på, at med hensyn til de ændringsforslag, som er stillet, vil retsforbundet stemme imod nr. 1, og vi vil stemme for nr. 2.

Med hensyn til underændringsforslag nr. 3 skal jeg oplyse, at gruppen er delt. Min private holdning er, at ministeren for skatter og afgifter ikke skal have denne bemyndigelse, som sidste punktum i ændringsforslag nr. 2 indebærer. Hvis det er sådan, at der er visse kollisionstilfælde, så er det fortsat min opfattelse, at det må være folketinget, der skal afgøre, hvilke forhold der skal tages op til drøftelse, og hvad resultatet af disse drøftelser skal være. Jeg er meget imod disse stadig mere omfattende ministerbemyndigelser, og jeg vil finde det passende, om ministeren, hvis der skulle opstå en situation, hvor der måtte ændres, får det forelagt i folketinget. Gruppen er altså delt med hensyn til ændringsforslag nr. 3.

Vi vil stemme imod nr. 4 og for nr. 5. Vi vil stemme for ændringsforslag nr. 6, 7, 8 og 9, imod nr. 10 og 11, men for nr. 12 og imod nr. 13, 15 og 16, men for nr. 14.

(Kort bemærkning).

Waldorff (VS):

Det er muligt, at hr. Alfred Hansen og jeg har en forskellig retsopfattelse. I så tilfælde kunne jeg godt tænke mig at høre noget mere om, hvad hr. Alfred Hansens retsopfattelse går ud på.

Der bliver talt om tillid til indgåede aftaler i forbindelse med kapitalpensioner. Lad os tage to slags kapitalpensioner, dem, der er oprettet for år tilbage, og som er oprettet med et egentligt pensionsformål, og så dem, der er oprettet i meget, meget stor stil inden for de sidste 2-3-4-5 år med det eneste formål at spekulere i skatteunddragelse. Med hensyn til de ordninger – hvis ellers hr. Alfred Hansen er interesseret – som er oprettet for længere tid tilbage, er der sket det, at grundlaget er ændret helt ved, at renten er steget så meget, som den er. Der bliver tale om helt andre gevinster end dem, som er forudsat under pensionsordningerne.

Jeg vil godt spørge, om hr. Alfred Hansen mener, at indgreb over for sådanne sam-

fundsskabte tilvækster til kapitalanbringelse kan opfattes som indgreb over for en retstilstand, som hr. Alfred Hansen vil forsvare, for det må f.eks. også betyde, at man heller ikke nu kan gribe ind over for de gevinster, som staten har lovet DUC i kraft af den koncession, man har givet DUC.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg henstiller, at man også i de korte bemærkninger, ikke mindst dér, så vidt muligt holder sig til det foreliggende lovforslag.

Flygaard (DR):

Jeg skal blot oplyse, at efter min opfattelse kan man ikke samtidig stemme for ændringsforslag nr. 2 og ændringsforslag nr. 3. Jeg opfatter den af ministeren i sidste punktum i den foreslåede § 14 A formulerende bestemmelse »Ministeren for skatter og afgifter kan dog fastsætte bestemmelser, der fraviger reglerne om afgiftspligtens indtræden m.v., i det omfang disse regler ikke kan forenes med de særlige vilkår, der gælder for dyrtidsfonden« som en rent teknisk præget bestemmelse, der ikke indeholder noget carte blanche til ministeren.

Poulsgaard (FP):

Jeg synes, det er helt hamrende forkert, at man her skælder så meget ud på hr. Camre og fru Mette Fugl, fordi de gav forkerte oplysninger. Hvad demonstrerede de? De demonstrerede det, denne regering er ekspert i, nemlig at skabe så fjollede og tåbelige love, at det kun er højt betalte sagførere og jurister, der i det hele taget kan finde ud af dem. Hvad laver det danske samfund efterhånden? Kom ud på møder og hør, hvad de laver! De laver ingenting fornuftigt, de sidder og klør sig i hovedet og finder ud af paragraffer og cirkulærer. Kom da til fornuft! I skulle engang tage Jydske Lov frem og læse fortalen til den.

(Kort bemærkning).

Alfred Hansen (DR):

Ja, jeg ønsker ikke at overtræde forretningsordenen og diskutere lovforslag, som ikke er til behandling her, og derfor skal jeg ikke kommentere hr. Waldorffs udtalelser vedrørende DUC og rentehøjden. I øvrigt er

[Alfred Hansen]

det ikke retsforbundets skyld, at renten er så høj.

Jeg må bare konstatere, at vi har en forskellig retsopfattelse, og det forbavser mig i og for sig ikke. Vi ønsker at respektere gældende lovgivning, og vi ønsker at medvirke til, at befolkningen kan have tillid til gældende lovgivning. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg mener, at disse fradragsordninger, kapitalpensionsordninger, fra starten har været for gunstige og i høj grad har været til fordel for et mindretal i den danske befolkning, men det er heller ikke retsforbundets ansvar, at de blev etableret sådan.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg skal heller ikke under denne sag genoptage den mere politiske diskussion, som vi jo havde ved første behandling.

Jeg vil gerne sige, at de ændringsforslag, som regeringen har stillet, har vi stillet på grundlag af den konstatering, som jeg kunne foretage ved første behandling, og på baggrund af de drøftelser, der har fundet sted før denne andenbehandling. Jeg er naturligvis fortsat af den opfattelse, at det lovforslag, som regeringen fremsatte, var helt i overensstemmelse med de regler, der gælder. Man kan selvfølgelig gøre det, som nogle ordførere har gjort ved denne lejlighed, nemlig at sige, at det er et brud på hidtidig praksis. Det har jeg erkendt, men jeg mener ikke, der er tale om, at det i øvrigt strider mod gældende regler.

Hr. Brixtofte talte om et notat, der ikke var kommet frem. Jeg er ikke rigtig klar over, hvad det er, hr. Brixtofte specielt hentyder til. Jeg går ud fra, at det drejer sig om problematikken omkring den tilbagevirkende kraft, men det problem mener jeg faktisk at regeringen har løst ved de ændringsforslag, som nu er fremsat.

I den forbindelse vil jeg godt sige til hr. Gammelgaard, som jo nok indimellem kan virke lidt belærende, at det altså ikke er så usædvanligt, at vi under udvalgsarbejdet indkalder responsa fra justitsministeriet og fra andre. Vi får svar på de spørgsmål, som vi stiller. Det er klart, at der også fra justitsministeriet kommer en vurdering af de særlige problemer, som kan blive rejst i forbindelse med behandlingen af et lovforslag, og det mener jeg også er sket i denne sag. Men i

øvrigt er det nu, vil jeg tillade mig at sige, en forældet problemstilling, idet regeringen jo har fremsat sine ændringsforslag, der netop skulle løse de problemer, som man i særlig grad har ønsket belyst gennem forskellige responsa, notater, eller hvad det nu er, man har ønsket.

Fremskridtspartiets ændringsforslag må jeg tage afstand fra. For det første går de ud på at fjerne formålet med loven – det kan man jo have sine selvstændige politiske begrundelser for – for det andet går de ud på at fjerne en bemyndigelse til ministeren, som jo er en praktisk ordning. Det er også et svar til hr. Flygaard, som stillede spørgsmål herom.

Venstre og konservative har sammen med fremskridtspartiet foreslået, at loven skal have virkning fra og med indkomståret 1980. Jeg ved ikke rigtig, hvad man mener med det. Jeg mener, at den problemstilling, som man, så vidt jeg kan vurdere det, ønsker at klare i forbindelse med denne formulering, netop er blevet løst med de ændringsforslag, regeringen har stillet, og sådan som ændringsforslaget står for mig, har det i hvert fald ingen mening. Også det må jeg afvise.

Så har hr. Waldorff stillet mig et spørgsmål om provenuet. Herom kan jeg oplyse, at efter ændringsforslaget formindskes provenuet, der oprindeligt var ansat til 50–60 mill. kr., for så vidt angår det egentlige pensionsområde med 15–20 mill. kr. om året. Og for så vidt angår Lønmodtagernes Dyrtidsfond vil provenuet blive reduceret fra ca. 320 mill. kr. til 270 mill. kr. Det er naturligvis rigtigt, som hr. Waldorff siger, at det kunne begrunde overvejelser om at hente dette provenutab ind på anden måde, men regeringen har ikke ment, at det var aktuelt i den foreliggende situation, hvor vi jo nu har ønsket at fremlægge en helhedsløsning, som vi mener folketingsretten skal kunne tilslutte sig.

Endelig vil jeg sige til hr. Waldorff, at vi ikke ønsker at lægge kapitalpensionsordningen for had. Vi har den opfattelse, at afgifterne har været for lempelige, og det er baggrunden for, at vi har ansat afgiften til de 40 pct. Vi vil ikke udelukke, at det også i fremtiden kan være en hensigtsmæssig måde at klare en supplerende pensionsproblemstilling på, og det har jo også vist sig, at mange, i særlig grad faglige organisationer, har interesseret sig for denne ordning. Men det er

[Ministeren for skatter og afgifter]

givet, at den afgift, som sådanne ordninger skal belægges med, skal stå i et rimeligt forhold til den løbende beskatning, og det mener vi vi har opnået med det forslag, vi her har fremsat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 14 stemte for, 151 imod.

Underændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 73 stemte for, 97 imod.

Ændringsforslag nr. 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4
forkastedes, idet 67 stemte for, 105 imod.

Ændringsforslag nr. 5-7
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10
forkastedes, idet 20 stemte for, 152 imod.

Ændringsforslag nr. 11 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 4.

Ændringsforslag nr. 12, ændringsforslag nr. 8 og § 1 med de foretagne ændringer vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 13
forkastedes, idet 67 stemte for, 105 imod.

Ændringsforslag nr. 14
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 15
forkastedes, idet 67 stemte for, 105 imod.

Ændringsforslag nr. 16
forkastedes, idet 67 stemte for, 105 imod.

§ 2 med den foretagne ændring vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Enggaard):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af:

*Forslag til lov om ændring af selskabsskatte-
loven. (Ændring af beskatningsprocenter).*

(Lovforslag nr. L 53. Fremsat 4/12 79,
Første behandling 7/12 79. Betænkning
17/12 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Ellemann-Jensen (V):**

Under behandlingen i udvalget af dette lovforslag har vi prøvet at få at vide hos ministeren, hvordan han egentlig mener at en sådan forhøjelse af selskabsskatten lige nu vil påvirke erhvervenes konkurrenceevne og investeringslyst. Vi har fået en hel masse henvisninger til, at dette jo som så meget andet er et led i en helhed, og der var jo den dér vældige lønafdæmpning osv. Nu er lønafdæmpningen stort set fjernet, og derfor vil jeg spørge ministeren: mener ministeren stadig væk, at man stille og roligt kan gennemføre en sådan forhøjelse af aktieselskabsskatten uden at frygte negative virkninger på erhvervenes konkurrenceevne og investeringslyst?

Kjelgaard (KF):

Under førstebehandlingen påpegede jeg en række forhold i regeringens såkaldte helheds-løsning, der direkte vil skade dansk erhvervs-liv. Forhøjelsen af selskabsskatten vil svække virksomhedernes konsolidering, begrænse